

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes De Actibus Humanis

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum & Græcensis, 1716

§. VII. An merita nostra augeantur ex matutina intentione ea ordinante ad DEI Gloriam, & ex unione cum meritis Christi Deusque ea ultra condignum remuneretur, & an præmiet ultra condignum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39981

§. VII.

An merita nostra augeantur ex matutina Intentione ea ordinante ad DEI Gloriam, aut ex unione cum meritis Christi, DEUSque ea ultra condignum remuneretur?

675. **Q**uaeres primò: an generalis intentio, quâ quis mane offert omnia sui opera diurna ad gloriam DEI, seu quod ex hujus amore, proinde propter bonitatem divinam velit singula fieri, faciat ea magis meritoria? Respondeo negativè nisi relictæ species ab intentione præterita excitatæ interdum renouent intentionem in subsequis operationibus. Ita Haunold. *lib. 2. Theolog. Scholast. tract. 3. à n. 908.* probatur pars prima: opera divina sunt aut externi actus, aut interni, hique, vel ex objecto indifferentes, vel boni; sed vi intentionis matutinæ eisdem extrinsecè nihil accrescit meriti; non externis, nam per hos non augeri meritum actûs interni ei imperantis monstravi *n. 574.* Non internis indifferentibus, hi enim ex proprio objecto nullam habent honestatē, atq; adeò nec vim merendi juxta *n. 577. & seqq.* intentio matutina ijs prævia imutare non potest objectum formale iisdem essentialē, ergo nec dare illis meritum ali-quod distinctum ab intentione: etiam interni ex motivo proprio honesti non evadunt magis meritorij, nam manet invari-atum eorum objectum formale, sive fiant ex prævia intentione, sive non, ergo eti-am manet eorundem honestas, ac vis me-rendi invariata,

Pars secunda probatur: ejusmodi præ-terita intentio in relictis à se speciebus perfe-berat virtualiter, hæc excitatæ iterant inten-

tionem, quæ cum augeat meritum, & sit annexa operibus (imò ea imperat consistit enim in hoc, aut simili actu: *Volo hoc opus exequi prout mane proposui ad gloriam Dei*) eatenis talia opera evadunt magis meritoria non ex se, nisi denomi-nativè, sive extrinsecè, nempe titulo ac occasione iteratæ intentionis.

676. Quæres secundò. an merita justorum ultra condignitatem propriam, & nativam acceptam à propria honestate, ac statu gratiæ evadant digniora ex meritis Christi, atque adeo majus mereantur præ-mium gloriæ etiam essentialē, quam mere-rentur dignificata à gratia data independenter à meritis Christi? affirmant non pauci apud Vasq. *1. 2. D. 214. c. 7.* quos sequitur Soarez *lib. 12. de merito cap. 19.* Coninck *lib. de Act. supernaturalibus D. 8. de merito dub. 3.* Amic. *D. 35. à n. 27.* cujus ratio hæc est: quod ipsa merita nostra ex statu gratiæ ea dignificantis sint à Christo Patri æterno oblata, ut majorem dignitatem, & valorem acciperent, prout satis clare indicat Trid. *S. 14. c. 8.* loquens de Christo *in quo inquit vivimus, in quo movemur, in quo satisfacimus facientes fructus dignos pœnitentiæ, qui ex illo vim habent, ab illo offeruntur Patri & per illum acceptantur à patre.*

Confirmatur: opera nostra per obla-tionem Christi, & dignificationem ex gra-tia data intuitu meritorum Christi per my-
sticam

sticam unionem cum Christo velut cum capite, continentur moraliter opera Christi, hoc ipso autem sunt digniora obsequia, quam essent seclusa oblatione.

Confirmatur secundo, juxta cit. Trid. S. 6. c. 16. & can. 32. homo justus tamquam membrum corporis mystici est moraliter conjunctus cum Christo capite justorum, ergo Christus illis sic conjunctis per moralem unionem communicat aliquem valorem operibus, sicut mulier nobilis per matrimonium Regis in aestimatione morali evadit nobilior: & res non Sacrae nobilitantur per physicum contactum sacrarum Reliquiarum. Hæc opinio est valde probabilis.

677. Resp. probabilius negativè cum Valq. c. 7. Haunold. n. 914. probatur: si merita nostra evaderent digniora premio ex meritis Christi, hanc vim haberent, vel à gratia collata per Christum, quod hæc sic collata sit majoris dignitatis, quam si esset à solo Deo sine meritis Christi, vel ex ipsa persona Christi, quatenus merita justorum dignificata à gratia collata per Christum reputantur moraliter esse merita Christi: sed ex neutro capite evadunt digniora premio: non ex primo, quia tam gratia habitualis, quam actualis data per Christum est ejusdem naturæ cum ea, quæ fuisset data à Deo siue Christo, æquè enim nos constituit justos, amicos, & filios DEI. Non ex persona Christi, quia vel essent digniora, quod Deus favore meritorum personæ Christi illa acceptaret ad majorem gloriam, vel quia justus moraliter sunt una persona cum Christo offerente illa, tanquam propria: si dicatur primum, potuisset Deus ultra ipsorum dignitatem tribuere illis majorem gloriam, at per hoc minimè fierent digniora, quam essent posita cum eadem bonitate siue Christo: si dicatur secundum, etiam intentionem non evincitur, quia valor, & dig-

nitas meritorum provenit à persona, à qua ipsa proxime eliciuntur, non autem à persona, cujus intuitu datur gratia merita dignificans, & auxilium adjuvans ad eadem facienda. Non ergo aliter justus fiant unum mysticum corpus cum Christo, & fratres ejus, quam quod primam gratiam consequamur ex meritis Christi; exinde autem non crecit dignitas ad majus premium, aliis justorum opera forent infiniti valoris, si moraliter essent merita Christi in sensu adversariorum. Quod Christus sit nostrum caput mysticum, in nos, quamdiu manemus justus, jugitur influens auxilia gratiæ ad merendum, sicut caput physicum influit in membra virtutem ad motum, & vitis in palmites ad fructus ferendos, non sufficit, ut opera nostra acquirant dignitatem ex persona Christi, sed eam accipiunt duntaxat à persona eliciente. Ita cit. Valq. n. 430. & seq. 2. Per hæc soluta manent fundamenta sententiæ prioris.

678. Quæres tertio: an DEUS remuneretur merita justorum ultra condignum, id est, an conferat majorem beatitudinem, quam ipsorum opera mereantur condignè? Negant aliqui apud Valq. D. 215. c. 4. uti nec, quod demerita mitius puniat, quam condignitas ipsorum exposcit. Affirmat Valq. piè enim credendum est de divina bonitate, quod ex affluentia gratitudinis plus gloriæ adjiciat, quam merita postulerent. Dices contra n. 677. ergo est frustraneum Ascetarum consilium, ut nostra opera uniamus cum meritis Christi, & sic unita offeramus Patri cælesti. Respondeo cum Haun. n. 917. illum conjunctionis affectum habere solum vim orationis, quatenus per merita Christi petimus ut eorum intuitu DEUS nobis conferat alia utilia beneficia ad salutem.